

Yaşamak mı

– SEVDAZAN® · 20 Mayıs 2011

YAŞAMAK MI?

“ Nice sultanlar gördü bu cihan,
bir kefene sarılıp da gitti Süleyman!”

Taş çatlasın bin sene sürecek misafirliğimiz dünyada. Taş da çatlayacak belki, fakat bir çift çorap bile götürülemez öte dünyaya. Ecel ne yaşa bakıyor ne sıraya. Seksen yaşına gelmiş dede ve nineler belini bükerek dolaşırken daha ilkokul çağında bir çocuk can pazarında. Kimi zaman doğumla dünyaya veda eden bebeler, bazen de dünyaya yeni bir can kazandırırken can veren anneler! İnkâr edilemeyecek bir gerçek ölüm! Ve ölümden sonrası için bildiğimiz sonsuz hayatın karşısında bu dünya hayatı samanlıkta iğne kadar küçük. Hatta insan hayatı o kadar kısa ki bir örnek vermek isterim:

“ Hz. Lut zamanında insan ömrü bin sene kadar imiş. Hz. Lut bir mecliste gelecekte bir zaman insan ömrü yetmiş yıl kadar olacak dediğinde oradakiler şaşkınlık içinde peki ev yapmaya zamanları olacak mı diye sormuşlar”

Göz açıp kapama arasında bir hayat. Su gibi akıp geçen zaman içinde kısacık ömürler. Ve sultan Süleyman’a dahi kalmayan bu dünya. Peki, bunca gerçeği bildiğimiz halde yalnızca bu dünya için çaba göstermek ne kadar doğru. Hiç ölmeyecek gibi bu dünya için çalışırken yarın ölecekmiş gibi ahiret içinde çalışıp çaba göstermemiz gerekiyor mu? Yalnızca bu dünya için yaşarken “ben” duygusunun kölesi olmak, menfaatler uğruna güçlü duygulardan uzakta yaşamak.

Bakınız ne bedbaht bir dünyada yaşıyoruz. Cinayetlerin savaşların ardı arkası kesilmiyor. Hırsızlık, tecavüz, gasp almış başını yürümüş. Cennet anaların ayağı altındayken evlatlar annelerini hiç olmaz sebepler için öldürüyorlar. Babalar kızlarına tecavüz ediyor, üç kuruşluk menfaatler için canlar alınıyor, canlar veriliyor. Dünyanın ve nefsin öyle kölesi olduk ki sanki hiç ölmeyecek gibi hırs içinde yaşayıp, inançları, hisleri ideolojileri adeta yok sayıyoruz. Oysa misafiriz şu dünyada. Oysa ölüm her an yanı başımızda ve insanın yarına çıkmaya senedi yok. Dün uğruna canlar verilen topraklar bugün yok pahasına satılıyor. Eğitimsizlik, cehalet ve inanç ile ahlaktan uzakta eriyoruz. Batıdan ilim, fen, teknoloji yerine kokmuş kültürünü alıyoruz. Görsel medya adeta fuhuşun, mafyacılığın üzerine beğendirici özendirici objelerle yaklaşıyor. Genç kızlar TV kanallarında partner ararken ebeveynleri bu hazin tabloyu alkışlıyorlar. Adam öldürmek, mafya olmak, haraç yemek, racon kesmek erkeklik nişanesi gibi gösteriliyor. Erkek çocukları bunlarla büyüyor. Mafya babalarına ve vergi rekortmeni oluyor diye fuhuş patronlarına saygın sıfatlar yükleniyor.

İşte halimiz ortada. Boşa geçen dünün hesabını yapmayıp, bugünün farkına varmayıp, yarınılardan kayıtsız yaşıyoruz. İnançlarımız, ahlak ve kültürümüzün körleştirildiği gibi ne yazık gençlerimiz inanç, ahlak, kültür üçgeninin dışında yetiştiriliyor. Yasal anlamda bu amiyane yaşama dur deme ve çözüm üretip uygulama yetkisine sahip insanlar ne yazık kendi ceplerinin, yat ve katlarını artırmalarının hesabındalar.

Değişime kendinden başlamalı herkes. Yaşamın içine kayda değer, etik değerler kazandırılmalı. Hiç

ölmeyecekmiş gibi yaşamak ve dünyevi maddi menfaatlerle körleşmekten vazgeçip birazda değerlere önem vermeli insan.

Oysa:

“ Nice sultanlar gördü bu cihan

Yalnızca bir kefene sarılıp ta gitti Süleyman”

İbretlerle dolu şu dünya hayatından ibret almak gerek. Servetinin haddi hesabı olmayan insanların çoğunun mutsuz, sağlıksız bir hezimet içinde yaşadığı ibretini görmek ve yine hesapsız servete sahip insanların bir çift çorap bile götüremediklerini bilmek bu gerçekle yaşamak gerek.

Mustafa Çelebi ÇETİNKAYA®